

[Arne Bjerregaard]

jeg notere, at når jorden koster 5 kr. pr. m² ved afhændelse til byggeformål, hvad koster den så, når den er byggemoden? Så koster den ca. 70.000 kr., og så siger man, at det altså er det, som jordspekulanten putter i lommen. Nej, det er det, det koster at bygge-modne, ser det i al fald ud til. Det vil sige, at når man snakker om grundpriserne, så er de 80–90 pct. faktisk byggemodningsomkostninger. Det er ikke selve jordprisen.

Med dette skal jeg selvfølgelig ikke bortforklare, at der i de sidste år har været en stærkere stigning på jord og fast ejendom end på andre områder i samfundet. Men det er sådan set ikke interessen for jord og fast ejendom, der er skyld i det. Det er mange andre forhold i samfundet, der bevirker, at man interesserer sig for jord og fast ejendom, som er værdisikret mod den inflation, som vi herinde måske er med til at skabe.

Jeg mener, at det er betimeligt, i samme åndedrag som man snakker om denne værdistigning, at kigge på vores beskatningssystem og dets sammenfald med de såkaldte generelle sociale ydelser. Hvis man ser på dette, så vil man opdage, at mangfoldige mellemindkomster i Danmark får en marginalbeskatning på lange stræk på op imod 100 pct. og undertiden langt over 100 pct. Og det er da klart, at denne store befolkningsgruppe må spekulere i, hvorledes de får fradrage. Altså må de ud på lånemarkedet, skaffe sig kapital og sørge for at optage lån, som de kan bruge i værdisikrede ting som jord og fast ejendom.

Altså er det vores beskatningssystem, sammenholdt med sammenfaldet med de sociale ydelser, der bevirker den store interesse for at få fat i jord og fast ejendom eller andre værdisikrede ting. Derfor kan man snakke om værdistigningsskat og alt muligt andet, så længe man vil. Man løser ikke problemet, for en engangsskat og en indefrysning vil altid blive lagt oven i prisen. Det har historien klart vist. Hvis man derimod vil lave en løbende beskatning, ja vel, så skal jeg erkende, at så kunne man nedbringe prisen, men aldrig med en engangsbeskatning.

Derfor må jeg hellere sige, at dette forslag, uanset at der kan være positive elementer i det, ikke er et forslag, som kan løse noget som helst problem. Det, som kommunisterne – ja, det kommer jo bagefter i et andet forslag – skulle interessere sig for, det var at

gennemføre et nyt beskatningssystem, og det, dette ting skulle kigge på, var at gennemføre et nyt beskatningssystem, således at kapitalen i samfundet søgte hen til produktive formål i stedet for til mere eller mindre døde og luksusprægede formål. Det er netop det, der sker på grund af beskatningssystemet. Derfor kan det altså ikke hjælpe, at man prøver på på denne måde at løse problemet. Det er at hoppe over, hvor gærdet er lavest. Det er at skabe en forargelse hos nogle i befolkningen over, at bestemte grupper i befolkningen tager hele fortjenesten. Det er systemet som sådant, det er galt med, det er ikke selve stigningen, det er galt med. Det er det system, som frembringer stigningen, det er galt med.

At den nuværende regering – det må jeg beklage dybt – også tror på, at man kan gøre det ad den vej, er såre beklageligt. Mangfoldige gange har jeg her i tinget sagt: kig dog på de væsentligste værdistigninger i samfundet. Men dem rører man ikke. Der, hvor der virkelig er samfundsskabte værdier omkring vore byer og ved overgang til byzone osv., ønsker man ikke en skrappere beskatning. Nu falder man også fra regeringens side til det gammelkendte at tage en generel beskatning og tro, at man derved bremser værdistigningen, men man forøger den kun.

Med dette være sagt, at vi ikke kan støtte kommunisternes forslag, og det er også allerede sagt, at vi dermed heller ikke kan støtte regeringens forslag.

Flygaard (DR):

Det foreliggende lovforslag er jo et forslag, som vi har set indtil flere gange, og jeg kunne for så vidt nøjes med at henvise til, hvad mit parti tidligere har sagt ved behandlingen af tilsvarende lovforslag. Jeg vil imidlertid alligevel gerne gøre et par bemærkninger til det foreliggende lovforslag.

For det første vil vi også gerne denne gang påskønne de intentioner, der ligger bag ved det kommunistiske forslag, selv om vi ikke er enige i dem alle sammen. Det er et alvorligt problem, som anstændigvis og snarest må søges løst af regeringen og af folketinget. Når vi ikke er helt enige med kommunisterne, skyldes det, at vi ikke ønsker, at man angriber bygningerne med et forslag som dette, fordi det på meget lang sigt vil betyde, at man sætter en stigende offentlig prioritering